

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

ר"ח טבת א"ה ביום שישי - מברכים החודש המולד: יום ה' אחה"צ שעה 4:09, 11 חלקים

פרשת וישב - מברכים - חנוכה
כ"ד כסלו תשע"א
גיליון תקצ"ד

זמני כניסת ויציאת שבת קודש			
הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת	
4:14	5:16	5:49	בני ברק
4:00	5:15	5:53	ירושלים
4:13	=	5:41	בארא פארק

לאנדאן 3:37 4:50 5:04

ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחו (מ, מג) וברש"י הק' וישכחו לאחר מכן. מפני שחלה בו יוסף בטחונו לזכרו, הוזקק להיות לזכור עוד קצת שנים, שנאמר (תהלים מ ה) אשכי הגבר אשר קם ה' מצטחו ולא פנה אל רבצים, ולא בטח על מלכים הקרוים (ישעיה ל ז) רבב: עכ"ל.

שיחת קודש
מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

מוצ"ש"ק פרשת וישב - ב' חנוכה תש"ע
בארא פארק - ארה"ב

מידי פשוטו.

החשיב את עצמו כצדיק הזה אשר אסור לו להשתדל אצל זולתו, ועל כן הוא נענש על השתדלות זו שעשה, משום שצדיק כמוהו היה לו לגמרי לבטוח בה. ואין לנו שום השגה ביוסף צדיקא, אלא ללמוד בדרך מוסר ופשוטות, ואין המקרא יוצא

ולמען תדעו אשר כל היסורים והמכאובים וכל מיני צער העוברים על האדם רח"ל ל"ע ול"ע, הכל הוא במידה ובמשקל ומאת ה' היתה זאת, ממתית ועד מתי שהם יבואו על האדם וחק נתן ולא יעבור. ובאותו רגע שצריך לבוא אליו הישועה או באותו רגע נפטר הוא כמימרא מכל הצרות, וכדוע מהגה"ק החפץ חיים זי"ע שפירש על הפסוק **"ויגלה ויחלף שמלותיו"**, דאחר כל שנות הצער יגון ואנחה ואריכת הגלות שהיו מנת חלקו של יוסף הצדיק, אך שהגיע אצלו זמן גאולתו אז באותו רגע נתעלה מבירא עמיקתא לאיגרא רמא.

וכימים ההם כן הוא בזמן הזה, דכל הגאולה העתידה לבוא בקרוב בימינו, כשתגיע עת הגאולה, אז באותו רגע כאילו ולא היה, ומיד נגאלים. יהי רצון שנוכה לגאולה שיהיה בבחינת אחישנה עוד קודם לזמן של סיום הגלות.

וזהו מה שאנו מבקשים בזמירות לשבת קודש **"שתרחמנו עוד בגלותי לגאלינו"**, שלכאורה הוא ככל הלשון שאומרים **"עוד בגלותי"**, **"לגאלינו"**, אלא לפירוש הנ"ל שמבקשים אנו שתהיה הגאולה בבחינת אחישנה, זהו **"עוד בגלותי"**, והיינו כשעדיין הוא עוד זמן הגלות, למעשה **"אז יגאלנו"** באותו זמן נגאל, ושנוכה לגאולה העתידה.

ויה"ר שנוכה לשבור עול הגוים ועול הגלויות מעל צוארינו ותולכינו מהרה קוממיות לארצינו מתוך רחמים וחסדים בב"א.

דברי תורה
ממורינו הגה"צ המשפיע אב"ד דקהילתינו שליט"א

בנוקה הנרות הללו שאומרים בעת הדלקת הנרות, וכן מצות שמנות ימי חנוכה אלו הנרות הללו קודש הם, התעבות דאלו לנו רשות להשתמש בהם, אלא לראותם בלבד כדי להודות ולהלל לשמן הגדול (וכן) ושהתבונן הטעם שאנו אומרים בשעת הדלקת הנרות התלויות בנרות שאסור להשתמש בהן, מה שלא מצאנו כן בשאר מצוות, ועוד יש להבין מ"ש ואין לנו רשות להשתמש בהם וכי' כדי להודות ולהלל לשמן, שלכאורה, משמע שצדיק להודות ולהלל הוא טעם על איסור השתמשות בנרות וצריך הבנה מה השיבות זה לזה, וכן יש לדייק בנוסח **"וכל מצות שמנות ימי חנוכה אלו"** הנרות הללו קודש הם, התעבות דאלו לנו רשות להשתמש בהם, וגם **"שמנות ימי חנוכה"** צריך הבנה, שהיה לו לומר וכל מצות הדלקת נרות חנוכה אלו וכי' וי"ל עפ"י מ"ש הב"ח בסי' תר"ע ונעתיק לשונו הק', ואיכא למידק היא נופא קשה למה לא קבעום למשתה לשמחה כמו בפורים, ונראה דבפורים עיקר הגזירה היתה לפי שהיו מסופקו, ועל כן נגזר עליהם לרדוף ולקבד את הנפשים שנתנו מאכילה ושתיה של איסור, ושמחה ומשתה של איסור, וכשנעשו תשובה עינו נפשונם וכל ש' אסתר דך כנוס את כל היהודים וכן תאכלו ואל תשתו שלשת ימים וכו', ולפיכך קבעום למשתה וי"ל לומר עיקר הנס, אבל בחנוכה עיקר הגזירה היתה על שהתירשלו בעבודה, ועל כן היתה הגזירה לבטל מהם העבודה, כדי תניא בברייתא שגזר עליהן לבטל התמיד, ועוד א"ל מצוה אחת יש בידי אדם אתם מבטלין אותן מידם כבר הם אבודים, ואיזה זה הדלקת מנורה, שכתב בה להעלות נר תמיד, כל זמן שמדליקין אותן תמיד הם עומדין כן, עמדו וממאו כל השמנים, וכשחורו בתשובה למסור נפשם על העבודה, הושיעם ד' על ידי הכלים עובדי העבודה בבית ד', ע"כ נעשה הגם ג' בנרות, תחת אשר הערו נפשם למות על קיום העבודה, ולפיכך לא קבעום אלא להלל ולהודות שהיה העבודה שכלב עכ"ל.

ועל פי דברי הב"ח אלו י"ל המונח בנוסח הנ"ל, שאנו מתחילין לומר הנרות הללו אנו מדליקין על הנסים וכו' ולפי"ז היה מקום לומר הטעם שציונו חז"ל להדליק נרות בחנוכה המונח בזה שנתיה נהנים מרות הנרות ולהרבות אורה בבתינו להנאת הגוף לומר הנסים, והיא כעין משתה ושמחה ונצטוו בפורים כ"ב בחנוכה המנורה היא הנאת הנפשים, לכן בשעת הדלקת אנו מקריים כי הדלקת הנרות היא, לא להנאת גופינו, ואסור להשתמש לאורה, והטעם משום שכל מצות שמנות ימי חנוכה אלו הם רק להודות ולהלל שהיה העבודה שכלב וכי' מ"ש הב"ח, ולא בא בזה להודות ולכבד הנרות, אלא האמירה הזאת באה לבטא את טעם הדלקת הנרות שלא נטעה בטעם אחר, ולזה אמר וכל מצות שמנות ימי חנוכה אלו, לומר דך שכל קונת מצות ימי חנוכה היא רק כדי להודות ולהלל, ואין בה ענין של הנאת הגוף, ולכן מאותו טעם ג"כ אין לנו ליהנות מאור הנרות לצורך עצמו. ועפ"י דברי הב"ח הנ"ל אפשר ליישב קושיית הב"י אמאי רק הקטן להדליק שמונה ימים והלא הגם היה רק שבעה ימים, שהרי היה בפי' שמן כדי להדליק יום אחד, ויש שתרצו שיום הראשון אנו מדליקין לזכר נס נצחון במלחמה, אך כבר הקשו על זה שייכות הדלקת נרות חנוכה לנס נצחון במלחמה. ועפ"י דברי הב"ח שהמלחמה היתה מסתתרת נפש על קיום העבודה, וכשנעשה להם נס שנצחו במלחמה ויכלו לעשות את עבודת הדלקת המנורה, הרי שצריך נס נצחון במלחמה היתה שחזרה העבודה למקומה ונתן מעצם החלצה שנצחו במלחמה, ולפיכך אנו מדליקין נרות בימים ראשון לזכר הנס שחזר עבודת הדלקת המנורה, בימים ראשון, ושאר הימים מדליקין לזכר הנס שדלק יותר מהראוי.

נצוצי אש
דא"ח מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר רבינו הקוה"ט זיע"א

ראה שיוסף עדיין צריך לעבור נסיון, וכמו חי כמוכן. שרש"י פי' ה'הלן עה"פ (לט, יא) ויבא הביתה ובה מדויק שפיר הלשון רוגזו של יוסף, לעשות מלאכתו וגו' שנראית לו דמות דהכונה עפ"י דאיתא (ברכות ה) לעולם דיוקנו של אביו, דיוסף התגבר בזכות ירגיז אדם יצר הטוב על יצר הרע שנאמר שנראית לו דמות דיוקנו של יעקב אביו, (תהלים ז, ה) רגזו ואל תחטאו, היה וי"ל דזאת שייך ביותר כשיעקב עדיין דמלחמת היצר נקרא בכינוי של רוגז, והכא בחיים, כלאחר מיתה אין דמות הדיוקן משפיעה כ"כ, כלו' שעלה במחשבתו של יוסף ע"י דמות הדיוקן נמי קפץ עליו רוגזו של יוסף היינו מלחמת ע"י משפיעה כ"כ, שעה במחשבתו של יוסף ע"י דמות הדיוקן נמי קפץ עליו רוגזו של יוסף היינו מלחמת ע"י יוסף שהרי יצטרך עוד להיראות עם אביו ואין יעלה אל אביו אם חלילה ישל, והרי אביו יבחי' מיד בכתם ושמן שאפפוהו, ובכן יציל מרשת היצר וזה שייך רק בעודנו יעקב ראה שיוסף עדיין צריך לעבור נסיון, וכמו חי כמוכן. ובה מדויק שפיר הלשון רוגזו של יוסף, לעשות מלאכתו וגו' שנראית לו דמות דהכונה עפ"י דאיתא (ברכות ה) לעולם דיוקנו של אביו, דיוסף התגבר בזכות ירגיז אדם יצר הטוב על יצר הרע שנאמר שנראית לו דמות דיוקנו של יעקב אביו, (תהלים ז, ה) רגזו ואל תחטאו, היה וי"ל דזאת שייך ביותר כשיעקב עדיין דמלחמת היצר נקרא בכינוי של רוגז, והכא בחיים, כלאחר מיתה אין דמות הדיוקן משפיעה כ"כ, כלו' שעלה במחשבתו של יוסף ע"י דמות הדיוקן נמי קפץ עליו רוגזו של יוסף היינו מלחמת ע"י יוסף שהרי יצטרך עוד להיראות עם אביו ואין יעלה אל אביו אם חלילה ישל, והרי אביו יבחי' מיד בכתם ושמן שאפפוהו, ובכן יציל מרשת היצר וזה שייך רק בעודנו יעקב

אלה תולדות יעקב יוסף וגו' (לז, ב)
ברש"י ביקש יעקב לישב בשלוח קפץ עליו רוגזו של יוסף, צדיקים מבקשים לישב בשלוח אומר הקב"ה לא דיין מה שמתוקן להם לעוה"ב אלא שמבקשים לישב בשלוח בעוה"ז, ע"ש.
ידוע מ"ש הר"ק מלובלין זיע"א דהפי' הוא בניחותא.
ואפשר לבאר עוד, דהכונה שביקש יעקב לנה בשלוות עולמים, מנוחה נכונה ואמיתית בעולם שכולו טוב, שוב קפץ עליו רוגזו של יוסף, הכונה דיעקב אבינו ע"ה

ובענין זה, כ"ק מרן רביה"ק אאמו"ר זצוק"ל היה מספר מזקנו הרה"ק מרן רבינו דוד צבי שלמה זיע"א שהיה מרבה לספר ולשוחח עם אחד מפשוטי הקהל על דא ועל הא בשפה הערבית, ואף באמצע עריכת שולחנו הטהור בתוך הסוכה בליל הושע"א, ולא ידעו להבין פשר הדבר, עד שלימים נסע הלה לאמריקה שהי' בימים ההם סכנה ליהודי שיומר תומ"צ לשורות שם, וכשחזר סיפר בתואנה לחביריו כי לא עלתה לו הטיוול בטובה, ולא הי' יכול ליהנות בשום מקום שחוק והוללות, כי בכל זמן עלתה על פניו דמות דיוקנו של מרן הרדצ"ש ועיניו שם על ענינו וכאילו מעכבהו מליכנס למקומות המפוקפקים, והי' חושב לעצמו איך יוכל ליכנס שם הרי יהודי לאר"ק ואיך ענמוד בפני מרן רבי דוד"ל, ובכך כל

שעשועיו עלו על שרטון, ואז הבינו כולם את מנהגו של מרן הרדצ"ש שהי' מתרועע עם הלה משך זמן רב, והכל בכדי להצילו מרדת שחת.

אלה תולדות יעקב יוסף וגו' (שם) אמר רבינו בשם אביו הק' זיע"א מ דאיתא ברש"י ביקש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף. יעקב אבינו ע"ה האט אלעס געקענט אויסהאלטען, דאס האט ער נישט געקענט אויסהאלטען, א צער פון א קינד, א נסיון פון א קינד. [היינו שעם כל הצרות והקשיים שעברוהו בכל זאת ביקש לישב בשלוה, ושלא יטרד ממונחתו בעבודת השם ית', אבל על צער זה לא שלו ושקט ויבא רוגז, והבין].

חנוכה

בפלוגתא דב"ש וב"ה, דב"ש אומרים יום ראשון מדליק ח' נרות מכאן ואילך פוחת והולך, וב"ה אומרים יום ראשון מדליק א' מכאן ואילך מוסיף והולך וכי' (שבת כא:). ויש לבאר מחלוקתם ע"ד

העבודה ובהקדמת דברי הרה"ק מרן רבינו דוד מלעלוב זיע"א כמה דאיתא בש"ס דלפעמים קאמרו חסורי מיחסרה והכי קתני, ולפעמים קאמרו לא זו אף זו קתני, ופירש בזה דאם התנא הק' הי' בבחי' יראה ופחד אז הי' מחסר בדבריו מפני שזהו בבחי' הצמצום והגבורות, וכשהי' בבחי' אהבה וכיסופין שהוא ענין של התפשטות, אזי לא זו אף זו קתני, ע"כ תודה"ק.

והל"ל הכא י"ל על זה הדרך, דב"ש הי' בבחי' יראה וכדמצינו ברוב מקומות בתלמוד מוחמורי בית שמאי ומקולי בית הלל, ובגמ' (שבת לא.) בהאי גזירא, דשמואי דחפו באמת הבנין בידו, ואשר על כן סבירא ל' דכיון שבכל יום ויום מיומי דחנוכה היתה התעלות במדרגת היראה, וממילא ניתוסף צמצום על צמצום, ועל כן פוחת והולך, בבחינת הסתר, אבל בית הלל שהוא בבחינת אהבה הרי כל יום ויום מוסיף בהאבה רבה ואהבת עולם, וע"כ מוסיף והולך בהתפשטות, והבין.

**~ סיפור מפסוקי הפרשה ~
לכבוד חנוכה
גבורת יהודית**

אין שר בית חסחר רפא את קל מאמח קידו, באשר יחזקו אתו ונאשר הוא עשה יחזקו מצליח (לט, כג)

מעשה שבא מלך גוי על ירושלים, ועמו כארבעים אלף חייל, וצר עליה ימים רבים, ויקצו בני ישראל מפניהם במצור ובמצוק, ויהי הנצרה גדולה. והיתה בירושלים נערה מנבות ונביאים, ונראותה כי גדל השבר והצער, ותשם נפשה בכפה ויצאה עם שפחתה, ותגיע עד שערי העיר, ותאמרו לשוערים: פתחו השערים וצא אנוי ועשה לי הקב"ה אות ופלא ואהרזו את הנזפר הזה ויושעו ישראל על ידי. ויאמרו לה השוערים: לא נפתח, מפני שאנו מפתחים אוני את רוצה להנשא לאחד משרי המלך, או שמוא תגלי לאויב תחבולות כיצד ללכוד את העיר, ותאמרו להם הנערה: ח"ו! אלא אנכי בוטחת ברחמי שמים שיעזרני לגבור על האויב הזה. והנערה נשבעה להם בשם ה' ופתחו לה את השערים, ותצא עם שפחתה ותלך עד אהל המלך ותבא לפניו, ויאמרו לה המלך: מי את? ואי מזה באת? אנה תלכי? ותאמרו לו הנערה: מנבות ונביאים אנכי, ושמעתי מואבי שתכבוש את העיר ותתפוש אותה, ובאתי לכן לבקש על נפשי ונפש בית אבי למלטם שתכבוש את העיר, ויאמרו לה המלך אני אעשה כדברייך, ואני רוצה לקחתך לי לאשה ותאמרו לו הנערה: אדוני המלך הנני כאחת שפוחתי עשה בי הטוב בעיניך, אבל אבקשך אדוני המלך שרצוני קודם ללכת למעוין כדי להתרחץ. תצוה את עבדיך שכשיראו שתי נשים הולכות בערב למעוין שלא ישימו לב אלינו ואל ידברו עמנו מטוב ועד רע ואחר כך אשוב אליך.

ויצו המלך להעשות כן והמלך שמח בזה מואד, ויאסוף כל שריו ועבדיו ועש להם מושתה ויאכלו וישתו מן היין, ותשקחו חלב ותאכיליהו מועדי חלב וישכרו וירדם, וכל שריו הלכו כל אחד אש לאהלו ולא נשאר עם המלך זולתי הנערה ושפחתה. ואחר כך הרימו הנערה עיניה לשמים ובקשה מהקב"ה שתצליח במעשה, ותשלוף את חרבו ותכרות ביה את ראש המלך, ותשא הנערה את ראשו בידיה והיא ושפחתה עברו במחנה ואין אחד אומר לה דבר כפי שצוה המלך.

כשהגיעו לשערי ירושלים, ותקרא לשוערים, ותאמרו להם פתחו השער כי הקב"ה עזרני והרגתו את האויב, והשוערים לא האמינו לדבריה.

ולמלך היה שר אחד משרי והיה השר אומר למלך: הרפה מואומה זו ואל תצורם ואל תלחם בהם, כי הקב"ה עמו ואוהבם ולא יסגירם בידך, ואה מה עשה ה' לאלה אשר היו מלכין מלכים ושירים שצוה על עם בני ישראל מה היתה אחריתם, והיה מרבה תוכחות למלך, עד שקפץ עליו המלך וצוה לקשרו ולתלותו ליד שער העיר, וזכראות הנערה כי אינם רוצים לפתוח את השער אמרה להם אם לא תאמינו לי הנה השר התלוי יכיר את ראשו של המלך ותאמינו לדבריו.

ויפתחו את השער ויראו את ראשו לשר התלוי וכיריהו השר ויאמרו: ברוך ה' אשר הסגיר אותנו בידיכם והציל אתכם מידי וישמע הדבר ויתקבצו בחורי ישראל וגבוריו ויקחו את ריבותם בידם ויבואו עד המחנה והם קוראים "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד."

וכשראו אותם אנשי המחנה הלכו לאהול המלך, ויראו כי מות מלכם, נסו ועזבו אחריהם את האהלים וכל רכושם וימלטו על נפשם וירדפו ישראל אחריהם עד אנטוניה וישבו בשלום ויבאו בהם בזה רב מואד ויתקבצו קני ישראל והחכמי ויבאו בית ה' והודו לו "המניח להם מלח אויביהם והמושיעם בעת צרתם תמיד והמקימם דבריו בהם ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא וגו' והוא ברחמינו יעשה לנו ניסים ונפלאות עמנו בעת ובעונה הזאת כאשר עשה עם אבותינו."

ולכן נוהגים לאכול בימי החנוכה מאכלי חלב לזכר הנס שנעשה על ידי יהודית בת יוחנן כהן גדול שהאכילה למלך הצורר מאכלי חלב.

ל"ו תירוצים על קושיית הבית יוסף הק' כמנין הנרות חנוכה שאנו מדליקים בכל יום

שעות, והפרי מגדים באו"ח כתב דהכלי הוא חלק שלשים ממה שיש בתוכו, נמצא דהבלוע הוא כשיעור חצי שעה, לכן מדליקין חצי שעה כמו שהיה הנס בלילה הא' חצי שעה, ודו"ק. (אור תורה אוסטרובצא).

נר רביעי: ד' תירוצים

(א) ועוד יש לומר מילתא חדתא בתירוץ קושיית הבית יוסף, עפ"י מה שכתב המהר"ם שיק, דדרך הנר שדולק יותר יפה אם השמן סמוך לפתילה. עיי"ש. ומענה יש לומר דאמנם היה בו בפק להדליק יום אחד, היינו שיעור הדלקת אותו לילה במצומצם, אבל בלא מילוי כל הנר, והיה חסר ההידור הזה למלאות הבזיכין על כל גדותיהם ועשה הקב"ה הנס שידליקו בהידור שנתמלא הנר על כל גדותיו. (מנורת הזהב).

(ב) ונכנסו להיכל ופרצו בו פרצות (רמב"ם הלכות חנוכה פיג הי"א) אם נתאפשרה הדלקת המנורה בבית המקדש למרות שהיתה מוקפת בשלש עשרה פרצות שדרך הטבע היו צריכות לכבות את הנרות, הרי זה יחשב לנס גדול ביותר. (נס לשושנים).

(ג) לפי מה דאיתא בצמח דוד שנס חנוכה היה בשנת תרכ"ב וכן איתא בסדר הדורות ולפי חשבון המולדות היה כ"ה בכסלו אז חל בשבת והוצרכו להקדים בהדלקת המנורה קודם כניסת שבת ונצרך לזה יותר מחצי לוג וממילא היה הנס גם ביום א' (עצי זית).

(ד) ועל פי זה מיושב קושיית מרן הבית יוסף, למה תקנו שמונה ימי חנוכה, והלא היה בפק כדי להדליק בו יום אחד. דיש לומר שכיון שהדליקו את המנורה בעזרה, אם בודאי היתה הרוח נושבת שם, טעון הנר כמות גדולה יותר של שמן, כי מה שהספיק השמן שבפק ליום אחד, הוא רק כדי להדליק בפנים ההיכל ששם אין הרוח שולטת, אבל עכשיו שהדליקו בחצר העזרה מקום שהרוח שולטת שם, ואפילו הכי דלקו כל הלילה, נמצא שגם ביום הראשון נעשה נס, ולכן תקנו לעשות ימי חנוכה שמונה ימים. (דרשות חתם סופר) (המשך התירוצים כמנין הימים בגליון הבא בע"ה)

נר ראשון: תירוץ אחד
תכולת הפך לא היתה מספקת אלא למאור ליל קצר, ואילו ללילי חנוכה הם מלילי טבת הארוכים הדורשים כמות גדולה יותר של שמן. (הרה"ק מהר"י מבעלז ז"ע)

נר שני: ב' תירוצים

(א) מצינו (ביצה לב:): שעל מנת להיטיב את הפתילה היו צריכים להשרותה בשמן, מעתה גם ביום הראשון היה נס שהרי אע"פ שהיה בו להדליק כדי יום אחד, אך מכמות זו נפחת השמן שספגה הפתילה בשרייתה ומי"מ דלקה כל הלילה. (מצוות נר איש וביתו).

(ב) יש לומר דהפך ההוא היה מחזיק שיעור יום אחד, אך מפני שאי אפשר שלא יבלע הכלי מעט מן השמן כדקיי"ל (בי"מ מ.) דלמאה לוג שמן מנכה לו ג' לוגין מה שבלעו הכלים, ואי"כ כשנשפך השמן מן הפך אל המנורה נחסר שיעור הבלע, ומשו"ה קבעו שמונה. או משום שא"א שלא ישאר אפס מה בפק, והיינו שלא היה שיעור כי בצמצום, ואם כן נשאר על כרחך בפק. (נחלת אריאל)

נר שלישי: ג' תירוצים

(א) אפשר לומר על פי שכתב בספר יכהן פאר, שכדי שלא יקבלו הנרות טומאה, עשו הנרות מעץ ונקבום. ולפי זה בודאי נטף מעט מן השמן על הארץ, ואעפ"כ לא נחסר השמן ודלק כל הלילה, אם נעשה נס כבר ביום הראשון. (ספרים).

(ב) הבית יוסף הקשה מה היה הנס בליל ראשון, ונראה לי משום דנטמאה המנורה ועשו מנורה חדשה, ומבואר ביו"ד סימן צב דנר קרוזיל יש לו דין כלי ראשון, אם כן בלעה המנורה מהשמן ונפחת השיעור, דבמנורה ישנה שבע מבלוע ואינו פוחת, כמ"ש הט"ז (סימן צב) אבל חדשה בלעה ופוחת והיה נס שדלק כל הלילה.

(ג) ובשו"ט (יט) כתב דמתשרי עד טבת הלילה לוח מיום אחד משלשים בשעה, נמצא אז היה הלילה ט"ו שעות. וכן לפי דעת התרומת הדשן אף ביום ולילה שוים הוי משקיעת החמה עד נץ החמה ט"ו

בנו צדיקיה

ג' מעשיות מהרה"ק בעל "באר מים חיים זי"ע
לכבוד יומא ההילולא כ"ז כסלו (תקע"ג)

פנינים על הפרשה

וישב יעקב וגו' (לח, א)
מובא ברש"י ביקוש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף וכו', לא דיין לצדיקים מה שמתקן להם לעולם הבא אלא שמבקשים לישב בשלוה בעולם הזה. ולכאורה לא מובן, וכי עולם הזה לא נברא כלל לצדיקים, והרי חייב אדם לומר שבבילי נברא העולם (סנהדרין לג.)
ונראה לפרש "לא דיין לצדיקים" אינו לשון תמיחה אלא לשון נחותא, שבאמת לא די לצדיקים מה שמתקן להם לעולם הבא אלא גם העולם הזה שייך להם, אך מה שקפץ עליו רוגזו של יוסף זה משום שבקש מעצמו לעולם בשלוה, כי לא היה צריך לבקש מעצמו כלל אלא "דום לה" והתחולל לו"י ומה שיעשה עמו הקב"ה כן יהיה.
אבל אם לא היה מבקש לשבת בשלוה בודאי היה לו מנוחה גם בעולם הזה, כי הכל נברא בשביל צדיקים. (אהל יצחק – ווארקי)

ויראו אותו מרחוק וגו' ויתנכלו אתו להמיתו (לו, יח)
פירוש, אם מדברים אחד עם השני או יכולים לברר בדבורם שהשנאה מיותרת ונפסדת, וכי רק נורק כאן לשון הרע ושקר, וממילא מתפייסים ועשירים אוהבים, אבל אם מתרחקים אחד מהשני ואינם מדברים ביחד, שאין שואל האחד את השני מה ראה לעשות כן ושישמע תירושו של חבירו, אז השנאה מתגברת והולכת. וזהו "ויראו אותו מרחוק" - שלא נקרבו אליו לדבר אתו ולברר סיבת שנאתם, אלא הלכו והתרחקו ממנו, ועל ידי זה הגיעה אחר כך השנאה עד אשר "ויתנכלו אותו" וגו'. (אהל יצחק)

וירד יהודה מאת אחיו (לח, א)
ברש"י: "למה נסמכה פרשה זו לכאן והפסיק בפרשתו של יוסף, ללמד שהורידהו אחיו מגדולתו כשראו בצרת אביהם. אמרו: אתה אמרת למכור, אלו אמרת להשיב, היינו שומעים לך".

ונראה כי כל לגוליו של יוסף מהווים סימן לבנים לעתיד לבוא.
כשם שיוסף ירד עד שפיל המדרגה התחתונה והוטל אל הבור ואחר כך נתעלה לגדולה ומבית האסורים יצא למלוך, כך לעתיד לבוא בקץ הימין לכשיגברו הצרות על ישראל יצמח בעיצומן של הצרות צמח מזורעו, הוא משיח בן יוסף. אף פרשה זו של יהודה ותמר באה ללמדנו, כי בעיצומה של מלכותו ייהרג משיח בן יוסף ותגדל צרת ישראל.

אך תוך כדי כך יבוא משיח בן דוד להושיעם ולהוציאם לגאולה. דוגמת מה שמצינו בפרשתנו שפרשת יהודה ותמר באה בתוך צרת מכירתו של יוסף וצרת יעקב, לכן סמוכים העניינים. (שם אנוש)

שאל אותו רבינו ה"באר מים חיים": "האם יש ברשותך שטרי חוב של אנשים שחייבים לך כסף". "כן" – ענה הכפרי וזרעה לאורחו את שטרי חובותיו.
שלף הצדיק את אחד השטרות ושאל "האם תסכים לתת לי אותו במתנה". הסכים הכפרי באומרו, כי החייב בעל השטר כבר הלך לעולמו זה כמה שנים ותהא אצו תועלת תצמח לרבי חיים זי"ע משטר חוב שבעליו כבר אינו בין החיים.

נטל בעל "באר מים חיים" את השטר וקרע אותו לגזרים. משעשה זאת, הציע לבעל הבית לבדוק בארוחה את שלומנו של הסוס הקטן. הלך הכפרי ובדק וחזר מוכה תדהמה: "הסוס התפגר". אמר לו הצדיק: "דע לך! האדם הזה שגותר חייב לך חוב וגסתלק מן העולם, הוצרך לחזור לכאן כדי להשיב לך את החוב הזה ונתגלגל לשם כך באותו סוס. כך פסקו בבית דין של מעלה. כעת לאחר שמחלת לו על החוב הוא הגיע אל תיקונו".

הבטחת רבינו שלא יהיה עוד שריפה כאשר רבי חיים הגיע כאברך צעיר לזחן כרב בעיר מטרנוביץ, הוא מצא פריצה גדולה מאד בעיר רח"ל: בכל שבת בבית הכנסת עשו "עונג שבת" - והיו רוקדים יחד בתוך בית הכנסת בתערובת איש ואשה וקראו לחז עונג שבת רח"ל.
כאשר רבי חיים מטשענאוויץ בעל "באר מים חיים" זי"ע ראה פריצה זו בשבת הראשונה, הוא החליט לבטל את המנהג הרע הזה.

כאשר דרש בפני הקהל, אמר להם: מניתם אותי להיות רב, ומעשיתו המנהג הזה בטל.
באו ראשי הקהילה ואמרו לו - רבינו, לבטל ענג שבת? זה הענג שבת של הקהילה, איך אתה יכול לבטל את זה?

רבינו הרצין מאוד, ואמר - אם תסכימו לבטל את המנהג הזה אני מבטיח לכם שלא תהיה יותר שריפה בעיר הזאת.

זו היתה מכה נפוצה ביותר, שבכל העיירות היו מדי פעם שריפות, שיכלו לבלות עיירה שלמה, אז הוא הבטיח להם שאם יסכימו לבטל את המנהג הזה לא תהיה שום שריפה בעיר. זה היה הבטחה חשובה וניצרכה, וחלכו על זה - הסכימו. וכך הוה - בזכות זה שלא רקדו בבית הכנסת בשבת, במשך כל זמן כהונתו, ארבעים-חמשים שנה, לא היתה שום שריפה. זה היה גם גלוי לחלוטין.

וידוע שאפילו שלושים שנה אחרי שנפטר לא היתה שריפה - במשך שבעים שנה ששמרו על התקנה - אבל כעבור שבעים שנה קם דור חדש "אשר לא ידע את יוסף", ואז חדשו את הענג שבת שלהם, ולמחרת היתה שריפה שכלתה את כל העיירה, ולא נשאר מהעיירה שום דבר.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

סוחר סוסים שנתפך לארמו"ר מכוח חשבת בעת שהיה מחבר הספר 'באר מים חיים' זי"ע רב עיר מטרנוביץ, היה שם יהודי בשם רבי מסינור, שהיה סוחר ומסחרו היה בשוורים ושאר בהמות. התקיים שם, בטשערנוביץ, יריד, והסוחר שהוא הגיע אל הירד לעסקיו. כשהגיע אל הירד, פתח במלי דבדיחותא, כפי שהיה נוהג תמיד. וזנה, כשהגיע ה"באר מים חיים", והסוחר ראה את הצדיק בא ליריד, שאל: מה מעשיתו של הרבי כאן, ביריד?
אמר הצדיק: זקוק אני לכסף עבור מצות פדיון שבוים! שאל הסוחר: כמה הרבי צריך? אמר הצדיק: אלף וחמש מאות גילדן, הון רב בימים ההם.

חיו לו, לסוחר, באמתות, אלף וחמש מאות גילדן, אותם הביא כדי לקנות את בהמותיו ולעשות בהם את מסחרו. נטל האיש את השקית עם המעות, ונתן לצדיק את מלוא הסכום הדרוש. את כל אשר לו. כשראה הצדיק כך, בירך אותו ואמר:

חריני מברכך שתזכה לקדושת השבת! וזנה, כשהגיע ערב שבת, החל האיש לרתוח - ובמשך כל השבת היה בוער כלפיך אש. מקורבני וידיון, שחכיהוהו כאדם פשוט, שחיה נוהג לומר תמיד מלי דבדיחותא, חשבו שנטרפה עליו דעתו, בראותם שהוא בוער כאש. אולם כשהגיע יום ראשון, שב האיש לנהוג כאחד האדם. אותו יהודי היה יהודי פשוט ועם הארץ, אולם מאחר שזכה למדרגה כזו בכל שבת, לאט לאט החל לעלות במדרגותיו, כזפתו לפני שיערי תורה, ועלה במדרגה עוד ועוד, עד שנעשה בעל מדרגה. (את המעשה הזה סיפר הר"ק מנאסאר זי"ע, וסיפר שחכר אנשים שחיו מחסידיו של אותו רבי מסינור, שנעשה ארמו"ר והיה לו קהל, ובאחרית ימיו עלה לארץ הקודש).

הנשמח שבסוס קיבלה תיקונה
נוהג היה רבי חיים מטשערנוביץ, בעל "באר מים חיים" זי"ע, לבקר בקהילות ישראל כדי לחזק בדק ביתם היהודי, ולא פסח גם על כפרים שבהם גרו המסתופפים בעל. והיה היום ורבי חיים בא לפתע לביתו של אחד הכפריים, וכמוכן שהמארח שמח שמחה עד אין קץ על הכבוד שהנחיל לו רבו.

הוא ערך לכבודו סעודה גדולה ובה היטיב מכל משמוני הארץ, ולאחריו ניגש אל הצדיק לבקש ברכה. שאל אותו הצדיק על הפרנסה, ומיד הוסיף ושאל אם יש לו סוסים. משנענה בחיוב, אמר לו רבי חיים כי ברצונו לראות את אורוות הסוסים.

תמה החסיד על הבקשה אולם לא היקשה קושיות, כי ידע שלפניו ניצב קדוש עליון. הוא הראה לו את סוסיו וביניהם גם סוס קטן, שהצדיק אמר כי הוא מוצא חן בעיניו, וביקשו כמותה. "את הסוס הזה איני יכול לתת" אמר הכפרי. "הסוס הזה עובד במרץ רב והוא מספיק לעשות עבודה של שלושה סוסים גם יחד".

הילולא דצדיקיה

יום שב"ק כ"ד כסלו - רבי משה פאנעט ב"ר מנחם מנדל מדעעש (תרס"ח) רבי חיים הוקיהו ב"ר רפאל מדע, בעל שו"ת המה (תרס"ח)

יום א' כ"ה כסלו - רבי יעקב יוקל ב"ר אהרן עטלינגר ב' עירון לזרובנוביץ יעקב מנחת עני ועוד (תרל"ב)

יום ב' כ"ו כסלו - רבי יעקב ישראל ב"ר צבי הירש - המגיד מקרעמניץ - שבט מישראל (תק"ס) רבי יוחנן מטאלנא ב"ר דוד מרדכי (תשנ"ט)

יום ג' כ"ז כסלו - רבי חיים מאנטניא ב' טל חיים ב"ר ברוך מוויניץ (תרצ"ב) - רבינו אברהם ב"ר דוד הראב"ד בעל ה"השגות" מפושקווידא (ד, תקנ"ח) רבי אלעזר ב"ר משה אליקים בריעה מקוזניץ (תרפ"ד - בלוח דברי בעתה הביא יא"צ

יום ד' כ"ח כסלו - רבי אברהם אב"ד פליסקוב - תלמיד העריב נחל ומראשי החסידות בבטריה (תרל"א) רבי חיים טירי ב"ר שלמה מצ'רנוביץ "באר מים חיים" סידורו של שבת - שערי תפילה וארץ החיים (תקע"ג)

רבי צבי הירש ב"ר ישיב דוב בעריש רוזניש מבלוב - תשע טייטות (תקס"ה)

יום ד' כ"ח כסלו - רבי אברהם יצחק ב"ר אהרן דוד הכהן קאהן מתולדות ארזן, דברי אמתה ועוד (תשנ"ז)

יום ה' כ"ט כסלו - רבי ברוך דוד טברסקי ממלינקוביץ ב"ר מרדכי דוב מהורנסקייל (תרפ"ו) רבי עזריאל מייזליש מריטשוואל ואוסראווא - מנורה הטהורה (תקמ"ו)

יום ו' ל' כסלו - רבי חוקיה די סילה ב' פרי דרש (ת"ח) רבי אהרן שמעון שפירא אב"ד פפד"מ. לבוב בריסק ליובלין ופראג ב"ר בנימין וואלף (ת"מ)

יום ז' א' טבת - רבי אריה לייב הלוי הוויזין מסטנסלאב ב"ר אלעזר אב"ד זאלאוויץ - תלי ר"מ איגרא (תר"ח) רבי שלמה ב"ר ישראל משה הכהן מילאני - השק שלמה (תרס"ה) רבי גדליה ב"ר יצחק מליניץ ב' תשואות הן (תקס"ד)

רבי ישראל ב"ר משה פייבוש מהויטאין - ת"א (תש"ט) - אברהם אבינו ע"ה בן תרח ואמתלאי בת כרנבו (ב' קי"ד) רבי נפתלי הירץ מברעזען ב"ר טוביה יחואל מיל - ת"ל ההוה מלובלין (תר"ח)

רבי שאול סג"ל מטבריא ב"ר צבי הירש מהארקא - ת"ל ר"א מקאליסק (תרמ"ג) רבי צבי הירש פרענקל תאומים מפרימישלאן ב' ה"ד - ת"ל הוטנו ה"מ מפרימישלאן והשרף מסטולסק (תרס"ז)

רבי חיים מקראשאוויץ ב"ר אליהו מיוסקוט - ב"ר נתניהו משנת,צדקת חיים ועוד (תרע"ה) רבי יוסף המערבי מגדולי תלמידי הא"י זי"ע (ש"ב) רבי יאיר חיים ב"ר משה שמשון בכר בעל "הזוהר יאיר" (תס"ב)

רבי אברהם משה ב"ר שמואל בונם מפשיסחא (תקמ"ט) בימי יסוין הביא היא"צ ב' טבת

מבאר האמונה

פניני הנוכה משיחתו של מורנו הגה"צ המשפיע רבי אלימלך בידרמן שליט"א

בן כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א

ויטרינות מלאות בכלי זהב וכסף על רצפת תכשיטים שונים שקוישטו את פני הבית, אך לפתע צדה עינו בתוך אחת הויטרינות המפוארות בקבוק שמן זית שבור, ובמשך כל השבת הסתקרן לדעת מהו סודו של בקבוק זה, אך כבש את סקרנותו מפני מנהג דרך ארץ. במוצאי שבת טרם פנה לדרכו, פנה אליו ואמר, הרשה לי לשאלך שאלה קטנה, מה פשר בקבוק השמן הלזה שאני רואה כאן, פני האיש סמקו קמעה כשהוא החל מגולל בפניו את סיפור חייו.

וכך סיפר: גער יתום וצעיר כבן שלוש עשרה הייתי, ובחוסר קרנות צדקה וכדומים, יצאתי לעבוד כדי להביא טרף לבני משפחתי, וכך בד בבד ירדתי מדרך התורה והטוב עד שנישאתי, יום אחד הלכתי ברחוב וראיתי ילד בוכה, עיני המחזה עורר בי רגשות וזכרונות רחוקים מהימים בהם הייתי אני יתום הבוכה, מיד ניגשתי אליו ושאלתי, מדוע הנך בוכה, וסיפר לי בדמעה ובקול בוכים: אבי שלח אותי לשכן ללוות חימנו כסף, ואמר לי ללכת לקנות עם הכסף בקבוק שמן זית, כשהוא מהירני שאשמר מכל משמר על השמן היקר המיועד עבור נרות הנוכה, ואכן נזחרתי עד מאד, אך לפתע עבר חתול ברחוב והפחידני, וברחתי, ותוך כדי מנוסה נפל הבקבוק ונשבר, ועתה איך אבוא אל אבי והשמן איננו איתי, איך ידליק אבא נרות הנוכה??

וסיפר אותו עשיר באותו רגע נדלק בי הניצוץ, בעיני רוחי ראיתי איך אבי הדליק נרות הנוכה, ותהיתי בליבי איך אעלה אל אבי הגדול שבשמים בלי נרות?? כשבלב פנימה הייתה כוונתי על כל מצבי הרחוני... מיד הוצאתי לו כסף ואמרתי לו שיקנה שני בקבוקים אחד בשבילו ואחד עבורי, תוך כדי שאני מרים את שברי בקבוק השמן ומניחם בויטרינה לזכרון עד. שבוע לאחר מכן התחלתי להניח תפילין, ולאחר מכן התחלתי בשמירת שבת, והיום יהודי כשר הנני.

זהו מכוחה של נר הנוכה, להאיר בלבבות חשוכים, ולהחזיר בנים אובדים אל אביהם שבשמים. (נתפרסם באדיבות מכון "באר האמונה")

שיפלה. כלומר שאדם ננס ולא יוצאת, יכול לעלות למעלה למעלה, ומאריך אדם הנמצא ברום המעלה יכול ח"ו להגיע לשפלה, כי הכל תלוי איך מסובבים מלמעלה.

[ז' חרה"ק מסקולען ז"ע הפטיר פעם: סביבון בחנוכה ורעשן בפורים. ללמדך, שעם סיבוב אחד, מסתובבים מכל הצרות. כלומר, שאדם משבר מידה אחת, או הרגל אחד, או מיד מתקרב אל הבורא ונושע מצרותיו.]

[ח' חרה"ק מבעלזא ז"ע אמר פעם מה"בני יששכר" ז"ע כשמסובבים למטה מסתובב למעלה...]

מסופר על חרה"ק החוזה מלובלין שנכנס פעם לסוכה וראה חוט משוך, ושאל לפשר הדבר, אמרו לו, שמושכים למטה, והשלאק (חמגן מפני הגשם) נפתח למעלה, נענה החוזה בשמחה ואמר, סוכה כזו אני אוהב, שמושכים למטה ונפתח למעלה... כלומר שחכל ביד האדם הוא.

[ז' ידוע לכל הוא שחסיבוב האחרון הוא הקובע, ללמדך, שתמיד יש דרך לחזור. - לחשיב מלחמה השערה נגד היצר. תמיד פתוחה היא הדרך לחזור ולשוב אל ה'.

וכפי שפירשו "אסתירה פני מהם" שח"ו מצבם של בני" כבי רע, אך "אראח מה אחריתם" חפץ אני לדעת מה יעלה בגורלם, ומדוע "כי דור תהפוכות המה" הרי בכוחם עם החזרה תשובה אחד, להתהפך כליל ולחזור אלי אומר הקב"ה, אך מדוע אכן אינו כן "בנים לא אמן בס" אין הם מאמינים בכוחה המופלא של תשובה הנמצאת בידיהם.

בדרך צחות אמר אחד מחכמי הדורות לילדו שראוהו משחק הרבה מידי בסביבון, שבפסח אוכלים מצה לשובע, כי הוא זכר לחרות, אך מרור אוכלים מעט, כי הוא זכר לשעבוד, כמו"כ הסביבון הוא זכר לכך שלא למדו, לכן די במעט...

לפני כארבעה עשורים היה יהודי שנסע לאוסטרליה, ורצה לדעת היכן יוכל להתאכסן בשבת, היות ולא הכיר שום יהודי, גמר בדעתו שילך ביום חמישי בלילה לחנות דגים, וכך ידע מי הוא יהודי, כך עשה, נכנס לחנות וראה אדם חובש כיפה שקונה דגים, שאלו, יהודי אתה, הן השיבו, האם אוכל להתאכסן אצלך בשבת, בשמחה רבה השיבו האיש, ואכן אירחו בטוב ובנעימים בביתו המפואר מלא החדרים והעושר, שהפאר והיקר שלטו בכל,

חכמי הדורות היו אוספים לימודים מחכמים מאותו כלי המיוחד שאנו מתעסקים ומשחקים בו בחנוכה הלא הוא הסביבון אמרנו הבה נצא השדה נלקטו שיבילים מעט מדברי קודשם ונמנם אחד לאחד.

[א] בעל הדמשק אליעזר ז"ע הקשה פעם, שהנה ענין הסביבון הוא לפירסומי ניסא, ואם כן אולי היה עדיף לכתוב באותיות מאורות עיניים "נס גדול היה שם" ומדוע כתבו זאת בנוטריקון על סביבון קטן? אלא ללמדך שסביבון קטן שמתסובב ועובד, עדיף על שלט גדול ודומם...

[ב] יכול אתה לסובב ככל שתחפוץ, אך אם הסביבון יפול על שי' או על ג', זה כלל אינו בידך, והשתדלותך ככל לא תעלה או תוריד, (אם לא שתזיק...) לכן אל תתאמץ בהשתדלות יתירה כי הכל בידי שמים.

על זה הדרך מפרש חרה"ק רמ"ל מסאסוב ז"ע "עד שתכלה רגל מן השוק" הן ראית היאך לחמו שלוש עשרה נערים אל מול ארבעים אלף אלפי גייסות וניצחום מעל לדרך הטבע, לכן השכל לקח, וכלה רגלך מן השוק בהשתדלות מייגעת וברגילות הטבע בה הנך חי, הן, סוף דבר, יד ההשגחה היא שתסובב את הכל, לכן חזק עצמך באמונת אלוהי עולם. וכן אמרו על דרך מה שאמרו חז"ל "אנא היהושיעה נא מנענעין, אנא ה' הצליחה נא אין מנענעין" כלומר שבתפילה ובזעקה לישועת ה' אכן יש מקום לנענועים, אך אם חפץ הצליחה אתה, לא יעזרו נענועים כאלה ואחרים, כי הכל תלוי רק ביד השם.

[ג] סביבון אינו יכול לעמוד אלא אם כן מסובבים אותו מלמעלה כמו כן כל הצלחת האדם תלויה אך ורק איך "סובבו" אותו מלמעלה.

כמו כן פירשו ש"גשגשג" - הנוטריקון המופיע על הסביבון הוא ג"כ ר"ת נ"נס ג"בוה ח"הר

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

הונצח

לעילוי נשמת האבדך היקר פאר המעלות והמידות, אהוב ונערץ בפי כל הר"ר זאב גד בן תמר ז"ל קייקוב במלאות ל"א שנים לפטירתו בדמי ימיו ביום כ"ד כסלו תשמ"ב - ערב הנוכה. תנצב"ה הונצח ע"י המשפחה שיחיו

לעילוי נשמת ר' אברהם יהושע העשיל בר' יונה זצ"ל נלב"ע א' טבת תשמ"ט. תנצב"ה.

לעילוי נשמת נדב העילוי נשמת האשה החשובה, יראה ה' היא תתהלל מרת פרומא רבקה ע"ה בת רבי צבי קניג ז"ל נפטרה כ"ג כסלו תשל"א תנצב"ה הונצח ע"י בנה ידידנו הגאון ר' י. קניג שליט"א

לזכר עולם יהיה צדיק נשמת הרב הצדיק, אשר האיר האמונה הטהורה בלב רבבות, לוחם מלחמות השם בעוז ותעצומות כ"ק אדמו"ר מתולדות אהרן רבי אברהם יצחק זצוק"ל בן מוה"ר אהרן דוד זצ"ל בעל "דברי אמונה"

הותן כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א שייבלחט"א יומא דהילולא כ"ז כסלו תשנ"ז זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

כוס תנחומים הננו לשלוח לכבוד מעלת אחד מוחשבי אברכי הכולל הרה"ח ר' אליעזר הישריק שליט"א על פטירת אביו החשוב ז"ל בנחמת ציון וירושלים תנוחמו בב"א.

לעילוי נשמת ר' צבי בן הרב יעקב ז"ל שכטר נלב"ע כ"ח כסלו תשס"ה תנצב"ה

לזיכוי הרבים להוצאת העלון לע"נ, לרפואה או לשמחה ניתן לפנות לטלפון 052-7667563 עד יום ב' בערב

להארות הערות וכל ענין ניתן לשלוח לפקס המערכת: 077-470-3270